

fekk ymiskar uppgávur og var við til fleiri ymiskar framsýningar. Men hon viðurkennur eisini, at tað sum listafólk viðhvørt er torført og tyngjandi ikki at vita, hvussu tann figgjarliga støðan er beint nú og í framtíðini.

– Tað gongur út yvir lagið, tá tað gongur illa, men sum listafólk arbeiðir man við nøkrum, sum verður ein so stórir partur av einum, at tað ikki er hugsingur um at sleppa tí, tí so kann man akkurát tað sama gevast við øllum og leggjast at doyggja. So umráðandi verður tað. Tað verður ein spurningur um at stríðast fyri tí og vóna, at tað gongur, staðfestir hon.

Slíkar figgjarligar trongstøður ganga tó ikki út yvir sjálvsvirðið, og tað er umráðandi, leggur hon afturat.

Flytur heim

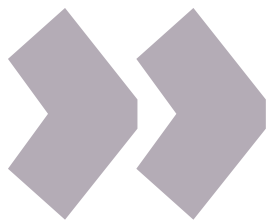
Í 2004 og 2007 fáa Hansina og sjeikurin børnini Magnus Ívar og Bjørt. Tá sonur teirra skal byrja í skúla, velja tey at flyta aftur til Føroya at búgva.

– Vit búðu í eini lítlari íbúð í Keypmannhavn og arbeiddu sum friyrkislistafólk. Tað var øgiliga strævið og eitt sindur deprimerandi til síðst, sigur hon.

Tey komu heim um summarið í 2011, og hon greiðir frá, at tíðin í Keypmannahavn hevði verið so strævin, at nakrar mánaðir eftir, at tey vóru flutt heim, fóru tey frá hvørjum øðrum. Hon hevur kortini ongantíð angað, at hon flutti heim til Føroya.

– Tað loysti upp fyri nógvum, eg fekk luft og hevði gott netverk her í Føroyum, sigur hon.

Hon heldur ikki, at plaseringin

“Sum listafólk arbeiðir man við nøkrum, sum verður ein so stórir partur av einum, at tað ikki er hugsingur um at sleppa tí, tí so kann man akkurát tað sama gevast við øllum og leggjast at doyggja. So umráðandi verður tað”

hjá henni ávirkar listina. Hon málur í verkstovu og leggur stóran dent á at sleppa uttanlands at síggja stórar altjóða framsýningar og tað, sum fyriferst í myndlistaheiminum.

– Tað gevur mær stóran íblástur, tí ein má fáa innputt av ymiskum slagi. Tað nyttar ikki at læsa seg inni og ikki vita, hvat tað er, sum rører seg, sigur hon framhaldandi.

Íblástur kemur eisini úr gerningum í gerandisdegnum so sum gongutúrum í Havnar gøtum.

– Eg leggi merki til litir og snið millum fjøll og hús ella á einum gomlum húsaveggi. Tað gevur íblástur, sigur hon og greiðir frá, at tað als ikki tykist einsligt, hóast hon er tann einasta, ið møguliga sær hesi tingini á gongutúrunum.

– Vit síggja øll umhvørvið á ymiskan hátt, og tað er gott at greiða frá tí, sum man sær, so man kemur niður til veruleikan, ið ein er umgyrdur av og livur í, sigur Hansina Iversen.

Hon ger eisini pallmyndir og hjálpir til á Tjóðpallinum. Tá hon er har, arbeiðir hon í einum toymi, sum allatíðina má finna semjur.

– Kompromis, samskipti og tað sosiala í eini slíkari tilgongd er eisini ómetaliga sunt og gevandi fyri øll tey, ið eru við, sigur Hansina Iversen.

– Tað hevur gingið væl, tí eg tími ómetaliga væl. Arbeiðið á Tjóðpallinum gevur eisini royndir, sum eg kann brúka víðari í mínum arbeiði, sigur hon.

Mugu taka ábyrgd

Hansina Iversen kemur úr eini listarligari familju og er eisini farin listarliga vegin, men báðir abbar hennara vóru lögtingsmenn. Hon

greiðir frá, at hon hevur eisini áhuga í samfelagsviðurskiftum, hóast hon als ikki hevði kunnað hugsað sær at verið politiskt virkin.

– Eg eri tó við í ymiskum nevndum, sum ávirka føroyska mentanarlívið. Eg haldi, at man hevur eina skyldu til at vísa áhuga og royna at bota um viðurskiftini á tí økinum, har man er virkin. Verði eg biðin, so geri eg tað ofta, tí vil man, at tingini skulu broytast, so noyðist man at gera okkurt við tað. Man kann ikki krevja, at onnur, sum ongantíð hava arbeiðt við myndlist, kunnu vita, hvat tað er, og hvat tað krevur, sigur Hansina Iversen.

Vil hugsavna seg um góðsku

Hansina Iversen hevur annars úr at gera í hesum døgum. Í lötuni hevur hon, saman við Jóhan Martin Christiansen, latið eina framsýning upp í Listahøllini í Skipasmiðjuni, og sum stuðulsskipanin Listaflog hjá Atlantic Airways hevur figgjað.

– Vit finga 100.000 krónur og vildu vísa, hvat tað veruliga kostar at gera eina framsýning. Nøkur verk eru sett til sølu, men tað er ikki tað, sum framsýningin í høgudsheitum snýr seg um, sigur hon.

– Málningarnir hjá mær eru til dømis málaðir beinleiðis á veggini, og tað verður málað út yvir aftur við hvítari máling, tá framsýningin er liðug. Í føroyskum høpi er hetta óvanligt, tí vit hava eina hugsan um, at list er eitt objekt, sum tú kanst keypa og taka við sær heim. Myndlist kann eisini vera ein uppliving, sum er nakað annað. Slíkur hugsunarháttur er ikki óvanligur í altjóða høpi, men tað er óvanligt her, sigur hon framhaldandi.

Síðan hevur hon eina uppgávu fyri Norðurlandahúsið í sambandi við Barnafestivalin 1. apríl.

– Hetta verður eisini ein rúminstallation, og eg vil við hesum eisini arbeiða við tí abstrakta, so børnini kunnu uppliva skap og lit og brúka hugflogið, sigur hon.

Men tá tað er fingið av skafti, fer hon aftur í sína egna verkstovu.

– Tað, sum eg søkti starvslønina til, var at hugsavna og fara í dypdina við mínum myndlistamáli, sum er málningalist, og sum kann víðkast til meir. Tað eru fleiri ting, sum eg havi hug at gera, men ikki havi havt figgjarligt frælsi til. Hetta er eitt nú risastórir málningar, sum kanska ikki kunnu vera nakra aðra staðni enn í verkstovuni, sigur hon.

Tíðin í verkstovuni er eisini ómetaliga umráðandi. Skal nakað dygdargott koma burtúr, so er umráðandi at leggja tíð og orku í arbeiði, greiðir hon frá. Tá tú søkir starvsløn, er tað til ávísar verkætlanir. Tá Hansina søkti um starvslønina, so nevndi hon í umsóknini, at hennara ávísar verkætlan eisini er áhaldandi at arbeiða við málningum, og at gera teir betri og áhugaverdari.

– Eg havi verkætlanir fyri framman, og tær koma alla tíðina, hóast eg ikki veit, hvat eg geri um tvey ella trí ár, sigur hon.

– Eg havi arbeiðt við listini seinastu 25 árin, men verkætlanin heldur fram endaleyst. Um eg fái stuðul ella ikki, so haldi eg fram við hesum, sigur Hansina Iversen.